

вѣдомството на Константинополскыя патриархъ. При царя си Бориса II, подирь тогова Іоанна I. Българьтъ изгубихъ владѣніята си въ Македонія; но когато на българскыя престолъ стѣпи законныйтъ неговъ наслѣдникъ, Іоаннъ II, Асѣнь, той не само че си отърва владѣніята въ Македонія, но и царството си уголѣми, като презе още много други области, т. е. сичкыя балканскый полуостровъ, освѣнь Цариградъ съ най близкытъ му околны села и градища. Освѣнь това Іоаннъ II Асѣнь отне отъ Унгорьтъ и онѣзи владѣнія на западъ въ сегашна Сърбія, които Іоаннъ I едно време (1203) бѣше принуденъ да отстъпи на Унгарскыя краль за моравската област. На онуй време щомъ Българьтъ сѣ преземаи нѣкоя област отъ византійскытъ Гърцы, или отъ Унгарьтъ, изведнѣждъ сѣ я присъединявали въ духовно отношеніе на търновскыя патриархъ.

Подирь смъртьта на Іоанна II Асѣня, българското царство захванъ да губи владѣніята си едно слѣдъ друго; вѣтрѣ въ малко време то изгуби цѣла Македонія до града Кюстендилъ и до Косово-поле, а тракійскытъ българскы владѣнія ту са уголѣмяваха; ту намаляваха, но Одринъ сѣкогы почти ся намѣрваше въ грѣцкы рѣцѣ, а Пловдивъ наедно съ приморскытъ градища постоянно ту къмъ Гърцытъ, ту къмъ Българьтъ. Отъ нахсявяването на южнытъ границы на България, нахсявяваше и забалканската област на Търновската Патриархія (въ Тракія са преименували отъ едни рѣцѣ въ други Пловдиската митрополія съ епископытъ ѝ, епископѣтъ на Адриано-полската митрополія и по-сетѣ отдѣленытъ отъ тѣхъ Литицка и Созополска Архїепископїи). На западната граница отъ Сърбія, подирь смъртьта на Іоанна Асѣня, Унгарьтъ презеха Българската област; слѣдъ тѣхъ и Сръбскыйтъ краль Стефанъ Милотинъ (1275—1320) презе широка една област,